

[Dahlggaard.]

rigtigt, at sådan er boligministerens opfattelse. Det er vigtigt, fordi det kan være et kontaktpunkt under arbejdet med udformningen af den fremtidige boligpolitik, en stærkere betoning af det kommunale medansvar for dispositionerne, og det er også af betydning, fordi det forhold, at boligministeren har givet dette til kende, ikke kan undgå at komme til at påvirke også de aktuelle dispositioner, som kommuner og boligselskaber træffer, og som altså har at gøre med det boligbyggeri, som planlægges til udførelse i den nærmest kommende tid.

For det andet nævnte boligministeren, at han måtte jo tage til efterretning, at mindretallet havde den opfattelse, at rentelæneordningen er et rigtigere princip i forbindelse med det offentlige bestræbelser for at opnå en nedsættelse af begyndelseslejen i nyt byggeri. Jeg vil gerne give udtryk for, at såvel rentesikring som rentelæneordning set fra det radikale venstres synspunkt er ordninger, som kan være velbegrundede under omstændigheder som dem, vi i en årrække har haft med boligmangel, men at vi ikke synes, det er naturlige virkemidler, hverken rentesikringsordning eller rentelæneordning, som led i en langsigtet politik. Der er det en forstærket selvfinansieringsgrad inden for det almenyttige boligbyggeri, der skal klare den rimelige leje for nyt byggeri. Det gælder på alle andre erhvervsområder, at den opsparing og kapitaldannelse, som skal til for udbygning af erhvervene, må de i det store og hele selv tilvejebringe, den må de selv spare op. Inden for boligpolitikken har vi indrettet os — under fælles ansvar — sådan, at boligområdet ikke selv tilvejebringer ret meget af den kapitaldannelse, som et nyt byggeri skal finansieres ved. Det sker ved at suge opsparing og kapital ud af det øvrige samfund gennem staten, gennem skattebegunstigelser til parcelhusbyggeri og på mange andre måder — også i form af den lejepolitik, der føres. Resultatet bliver, at man dræner det øvrige samfund for opsparing til skade for erhvervslivets udbygning og konkurrenceevne. Det kan efter det radikale venstres opfattelse ikke holde fremover, og derfor gør jeg altså her i anden runde den bemærkning, at rentelæneordningen er et rigtigere princip end rentesikringsordningen, men det rigtigste princip

er en forstærket selvfinansiering inden for boligbyggeriet.

For det tredje hilser jeg med tilfredshed den forstærkede overvågning over problemet standarder og kvaliteter inden for det støttede byggeri. Det må naturligvis inden for boligbyggeriets område være sådan — ligesom vi begynder at anstrenge os for det inden for andre områder, hvor staten yder støtte — at der må passes på, at der ikke sker en helt ukontrolleret udvikling i standarder og normer for disse ting, som altså finansieres delvis af andre end dem, der disponerer. Jeg hilser med tilfredshed, at der bliver taget mere fat på disse ting. Jeg tror, det er helt nødvendigt, og jeg tror, at nogle af de største forsyndelser, der de seneste år er begået inden for boligbyggeriets område, netop ligger her.

For det fjerde vil jeg gøre en bemærkning om samarbejdet om den fremtidige boligpolitik. Her sagde hr. Ove Hansen, og boligministeren var også inde på det, at min tone havde været lidt sur, da jeg var inde på dette, og jeg har en fornemmelse af, at det nok er rigtigt. Jeg har sådan set heller ikke haft noget særligt at være glad for og tilfreds med. Når det nu er sådan, at det radikale venstre ikke vil deltage i et udvalg af den blandede karakter, som boligministeren har stillet forslag om, så er det jo nødvendigt at gøre opmærksom på det. Når vi har den opfattelse, at arbejdet i boligudvalget må ske under stadig vekselvirkning med, hvad der foregår i den offentlige diskussion, og at vi bør medvirke til, at den offentlige diskussion hele tiden er up to date, ja, så er det rimeligt at gøre opmærksom på det.

Vi har aktuelle eksempler på, at hvis man sidder i noget, der ligner en kulegravningsbånde, og offentligheden ikke følger med, så resulterer det i forslag, som offentligheden ikke kan forstå, og som derfor ikke kan gennemføres. Det skulle vi ikke gerne komme ud for, når det drejer sig om boligpolitikken. Det er vist særlig vigtigt, at der her er en stadig vekselvirkning mellem det særlige arbejde og den offentlige diskussion.

Videre sagde jeg — og det er måske det sureste, jeg sagde og desværre er nødt til stadig at stå ved — at det er da klart, at det radikale venstre ikke vil gå ind i et medansvar, som står i misforhold til den medind-